

førte for 2 år siden en stramning af den økonomiske politik, og vi har siden fastholdt og ajourført denne stabiliseringspolitik, men betalingsbalancen viser, at yderligere foranstaltninger vil være nødvendige. Den stramme finans- og pengepolitik bør derfor suppleres med andre midler, som sigter mod hurtigt at bremse stigningen i priser og omkostninger. Lykkes det ikke, kan der opstå en situation, hvor udviklingen på betalingsbalancen gør det umuligt at opretholde den fulde beskæftigelse.

Det rejser så alvorlige perspektiver, at regeringen har følt det som sin pligt at søge tilslutning til gennemførelse af foranstaltninger, som effektivt kan bidrage til at bremse inflationen. Erfaringerne fra en lang årrække viser os, at den måde, hvorpå indkomstkapløbet udfolder sig, hverken socialt eller økonomisk er hensigtsmæssig. Ved siden af pristalsreguleringens automatiske virkninger for lønninger og pensioner kan reguleringen også indirekte påvirke landbrugets hjemmemarkedspriser og avancerne i sådanne byerhverv, som ikke er stærkt afhængige af international konkurrence.

Forsøgene på at føre en solidarisk lønpolitik med særlig store løntillæg for de lavest lønnede har ikke ført til det ønskede resultat, fordi de særlige lavtlønstillæg er blevet udlignet af lønglidning for de højere lønninger. I perioder har et indenlandsk efterspørgselspres bidraget til at give udviklingen særlig fart. Som illustration af, hvad det har ført til, kan man henviser til, at en faglært arbejder i København over de sidste 10 år har fået sin pengeløn forøget med 125 pct. Trækker man stigningen i skatterne fra, og tager man hensyn til prisstigningerne, når man til, at det reelt kun har forøget hans private forbrugsmulighed med 20-25 pct. Undersøgelserne tyder på, at de grupper, som har haft den største varige fordel af inflationen, er besidderne af jord og fast kapital, som har kunnet opnå betydelige værdistigninger. Det burde være muligt at få indkomstdannelsen til at foregå på en sådan måde, at den fører til et socialt mere rimeligt resultat.

Men tallene er tankevækkende også på en anden måde. Det, de fortæller, er, at hver gang arbejderne får en reel indkomstforøgelse på 25 øre, så får dansk produktion, som ofte må